

foc i lloc

La tal Bonet era una consellera?

*Ben aviat l'haurem oblidat,
tot i que la història no perdona*

DELFI ROCA

La política és sorprenent. El cas de la tal Bonet ho és. Tot i que encara fumeja, podem apostar que ben aviat serà resolt per una Sindicatura que ens representa a totes i a tots. Lleial al seu rol, a saber, ser els síndics del poble andorrà, mirar per l'interès general, representar el Consell General i ordenar-ne el funcionament. Es van comprometre a fer-ho amb rigor, dignitat i l'equanimitat que se n'espera. De la mateixa manera que la tal Bonet, com a consellera general, té l'alt honor de representar el poble andorrà. Ha estat escollida per defensar el seu interès, per treballar, al costat de les altres institucions de l'Estat, amb l'objectiu de retrobar el camí de la prosperitat i fer-ho sense deixar ningú enrere. Atès que aquests són temps d'entesa i concertació, de deixar de costat el càlcul polític en benefici de l'interès general, també són temps per a l'acció i no per a discursos. Ni per rentar-se les mans davant situacions que afecten l'interès general, com les que afecten l'administració de cabals públics. És en moments així que hem de ser capaços de posar Andorra per davant de tot. Lluny de tacticismes. És això, i no una altra cosa, el que s'espera dels síndics i dels

consellers. Avui més que mai, l'actuació dels polítics –la seva actuació com a consellers i conselleres generals– ha de ser exemplar. De ben segur que el mateix síndic Mateu reconeixerà en el que acabo d'escriure fragments del seu darrer discurs de presa de possessió, que li acabo de manllevar. Són paraules públiques i alhora sàvies. No dubto que estaran presents en la seva decisió sobre el cas de la tal Bonet. Sabrà acompanyar amb fets la paraula donada al poble andorrà, o el que és el mateix, al Consell General. Altra cosa és el comportament que la consellera està tenint. Quan la veig, no m'importa que sobre el paper segueixi sent consellera general, perquè als meus ulls és un cadàver polític. Com ho són tots aquells que obliden qui els ha posat allí on són: les persones que els han votat. Quan això passa, el polític deixa de ser-ho. Esdevé un trist personatge, una mena de pseudofuncionari de la política, fent del noble exercici de representar el poble un engany per procurar-se un millor *modus vivendi*. Qui això fa, no és un bon andorrà. És una mala persona, una mal company i el trist exemple del que no ha de ser un polític.